

følge. (*Bramsen*: Jeg sagde: Hvis det var muligt, vilde det være lykkeligt!) Ja, derved forsnakkede det ærede Medlem sig jo ikke, men som sagt, jeg synes, at det ærede Medlem omtalte denne Tanke med saa megen Sympati, at jeg deraf maatte drage denne Slutning, og det ærede Medlem uddybede den ogsaa noget og nævnede, at det kun var 10 pCt., tror jeg, af hele Udgiftsbeløbet, det kunde da ikke være uoverkommeligt. Men selv om det ærede Medlem nu ikke er saa sangvinsk, er der andre, som ere det. Der er ikke noget, som er lettere, end saa længe man befinder sig paa de foreløbige Overvejselsers Omraade, at lægge nogle Millioner til eller trække nogle Millioner fra, og man kan altsaa endog forespejle sig selv og andre, at man paa dette eller hint administrative Omraade kan indvinde en 3—4 Millioner ved Besparelser, disse Besparelser, der ere saa uendelig velsete, saa længe de befinde sig i Fantasiens Verden, og saa uendelig ilde sete, naar de komme ned paa den solide Jord. Men ærede Medlemmer skulde blot se, hvad der vilde times den Regering, der vilde foreslaa ca. 4 Mill. Kr.s Besparelse paa Jernbaneadministrationens Omraade, der kun kunde indvindes ved at afskaffe en Del Holdepladser, inddrage Masser af Tog og afskedige Personale i Hobetal. Jeg tror, at Begejstringen for Sparepolitikken saa meget hurtigt vilde faa Ben at gaa paa. Med disse Bemærkninger mener jeg selvfølgelig ikke, at vi ikke kunne spare paa Statsbanernes Omraade, jeg tror, at vi kunne det, og jeg føler mig overbevist om, at min højtærede Kollega, Ministeren for offentlige Arbejder, vil gøre alt, hvad han kan, for at gennemføre saadanne Besparelser, og han vil deri blive støttet af den øvrige Regering. Jeg nævner kun dette for at gøre opmærksom paa, hvor let man forfalder til Fantasier paa dette Omraade, og hvor farlige disse Fantasier ere, naar der er Tale om at bringe Ofre, idet de da blive Paaskud til at skyde disse Ofre fra sig. Og dette vilde sikkert blive Tilfældet, hvis man endnu havde nogle Maaneder at løbe paa for at danne sig et bestemt Skøn over, hvad der kan spares paa andre Omraader, og hvad Toldindtægter og andre af Statens Indtægtskilder mulig kunne stige. De Millioners Usikkerhed, som vi her ville have at bevæge os paa, vilde da blive et kærkomment Tilflugtssted for alle de mange, der gerne ville fri sig for Regeringens skattepolitiske Attentater. Der er ingen Tvivl om, at den eneste Maade, hvorpaa man

kan have Haab om at føre gennem Rigsdagen saa betydelige Indtægtslove som dem, her er Tale om, er, at man træder frem med klare og skarpe Grænser. Naar alle andre Muligheder ere forsøgte, og det og det Hul kun lader sig fylde paa den og den bestemte Maade, først da vil man kunne have Haab om at føre Sagen igennem. Jeg beder ærede Medlemmer om at være forvissede om, at Regeringen ikke handler ud fra nogen Sky for at tage den Upopularitet paa sig, der i saa rigt Maal vil blive den Regering til Del, der skal gennemføre baade de Besparelser, jeg har talt om, og de Indtægtslove, der ere nævnte. Nej, Regeringen har sandelig aldrig været i Tvivl om, at hvad den end forelagde, vilde man falde over den fra de forskellige Sider, og det har Regeringen jo ogsaa høstet rigelige Erfaringer for baade i dette høje Ting og i det andet Ting. Nej, det vidste man godt, og selvfølgelig kunde intet være Regeringen kærere end at tage det Stød saa snart som muligt og komme ud over det. Men vi kunne ikke tage det nu og ville ikke tage det, før vi kunne se, at det kan gøres med nogen Nytte, og før vi kunne se, at vore Forslag ville føre til det Maal, vi have sat os, og det kan absolut ikke naas nu. Det er rent platonisk at ville forlange af mig, at jeg i dette Øjeblik skulde stille Forslag om indgribende Ændringer i Toldloven. Det kan jeg lige saa lidt, som jeg paa dette Tidspunkt af Rigsdagssamlingen kan fremkomme med indgribende Forslag til Ændring i Indkomst- og Formueskatten eller lignende. Det vilde være ganske temerrært at gøre det nu. Enhver vilde kunne vide, at det vilde blive et Slag i Luften, at intet kunde gennemføres nu. Saa synes det ærede Medlem næsten at bebrejde mig, at jeg da overhovedet er fremkommen med Skattelove. Jeg synes, at denne Bebrejdelse er uretfærdig. Der vilde være nogen Mening i den, hvis jeg var kommen med Forslag, der i sig havde noget politisk udæskende, hvis jeg paa en eller anden Maade tog skattepolitisk Parti for en eller anden af de Hovedretninger, der findes paa dette Omraade, hvis jeg saaledes var fremkommen med et Forslag om en Forøgelse af Formue- og Indkomstskatten, hvorved den alene skulde dække hele Underbalancen, eller hvis jeg vilde dække den helt gennem Forslag om Forbrugsskatter. Saadanne Forslag vilde med Nødvendighed komme til at virke politisk udæskende til den ene eller den anden Side. Men det